

4 | KULTUR

Kunstnere slår kollektive streger

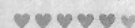
Den Frie Forårsudstilling tegner godt i år. For det er netop, hvad medlemmer og gæster har besluttet sig for at gøre: at vise, hvor forskelligt 65 kunstnere kan tegne, når de bliver opmuntret til det.

KUNST

PETER MICHAEL HORNUNG

Drawing Attention – tegningen på helt egne ben. Den Frie Udstillingsbygning, Oslo
Plads 1. Til 22. maj.

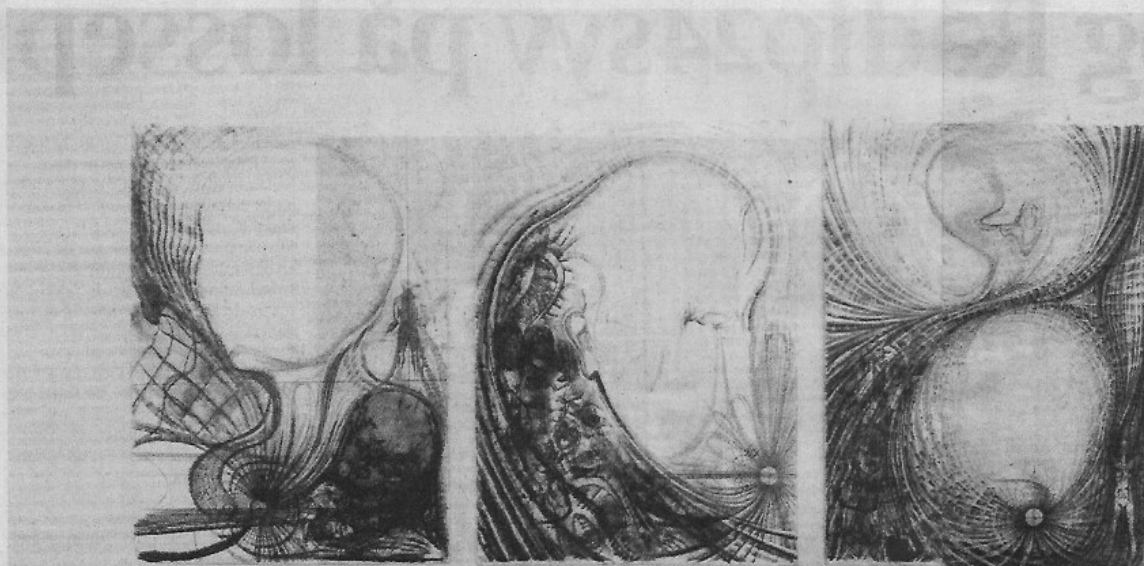

Fem hjerter i hvert fald. Ja, nogen kunne godt foreslå seks! Jamen, hvorfor dog egentlig? Udstillingen 'Drawing Attention' er jo ikke farvestrålende; ja, den er nærmest noget af det mest blege, man længe har set på stedet. For den består kun af tegninger. Og selv om mediet tegning går som en rød tråd gennem hele udstillingen, hænger den alligevel ikke fantastisk godt sammen. For det kan den ikke. Der er 65 højst forskellige kunstnere på spil, og de er netop meget forskellige, som gode kunstnere bør være. Og dog er udstillingen befriende original. Aldrig tidligere har man på Den Frie Udstilling set så mange tegnere præsentere sig fra så mange forskellige sider. På en så overbevisende måde, kan man så roligt tilføje.

Lidt mere end to tredjedele af udstillerne er faste medlemmer af Den Frie Udstilling, Danmarks ældste kunstnersammenslutning, og resten er gæster, der er inviteret til lejligheden. Og hvor forskellige de alle sammen end er, gæster såvel som faste medlemmer, af køn, status, alder, vægt, stilistisk observans etc., har årets to kuratorer, Maria Finn og Peter Holst Henckel, sat dem på en fællesnævner. Og fællesnævneren hedder tegning – i udvidet forstand, eller på helt egne ben, som anført i undertitlen.

Andet end bare papir og blyant

Hvis en tegning har sine helt egne ben, er der tydeligvis ikke nogen gangart, der er bedre for den end andre. Den finder blot forskellige måder at bevæge sig på, og når tegneren først er i gang, skal han/hun nok nå sit mål, som er at træde i karakter. I dagens billedkunst er en tegning nemlig ikke én måde at udtrykke sig på, men utallige måder. For i praksis behøver man ikke engang at tegne på pap eller papir eller at gøre det med netop blæk eller blyant, for at resultatet kan kaldes en tegning. Og man skal heller ikke tegne noget bestemt på den måde, man nu gør det på. Det er netop denne alsidighed, denne indbyrdes variation, denne fejring

ANSIOTER. Må man tegne på væggen? Jo, når man er billedkunstneren Asbjørn Skou. Han er uddannet i Bremen og har gjort portrættegningen til en form for væginstallation. Foto: Anders Sune Berg

af det subjektive og individuelle, der er udstillingens raison d'être.

Nogle tegner figurer på papir – og på den helt klassiske akademiske måde – som Sys Hindsbo. For hun konstruerer og indkredser sine figurer med rene grafiske midler. Andre tegner med snor i stedet for med en streg – og gør det stærkt, enkelt og overbevisende – som Finn Reinbothe. Nogle bruger derimod metal – diverse genstande af metal, der er samlet i ét

forløb – til at efterlade en ornamental stregform på væggen som Hein Heinsen. Nogle lægger objekter ud på et stort, firkantet, farvet underlag, som var tegningen et spil, man kunne spille, som Elle Klarskov Jørgensen. Nogle performer, som Sophie Dupont gør, med en elektrisk gravko. Og hun gør det igen 16. maj kl. 17. Og nogle bruger video som et filmet afsæt for deres grafiske udsagn som Cathrine Raben Davidsen og Maria Finn. Den sidste

STREG-FORMATIONER. At udtrykke sig ved hjælp af streger, forskellige konstellationer og konstruktioner af streger, har altid præget udtrykket hos Ferdinand Ahm Krag, ny professor ved Kunstakademiet på skolen for maleri og billedbaserede praksisser og en af de 65 kunstnere, der lige nu udstiller på Den Frie Udstilling. Foto: Anders Sune Berg

kredser endda om Michelangelo Antonionis gamle tresserfilm 'Blow-Up'.

Nogle er abstrakte i et stort format som veteranen John Olsen. Andre er figurative i et lille som HuskMitNavn. Nogle tegner ugler, som Ann Lislegaard – og det gør hun i øvrigt fortrinligt. Nogle tegner et helt alfabet af ornamentale tegn, som Milena Bonifacini. Og nogle tegner kun enkle, geometriske tegn som Jørgen Michelsen, men skriver så til gengæld så meget desto mere.

Nogle blander deres streg med lysstofrør, ja, det kan ikke være andre end Thorbjørn Lausten. Og så er der dem, der måske tegner for at komme i omdrejninger til at male eller lave installationer, som ja – Margrete Sørensen og Torben Ebbesen. Hos nogle er brugen af den sorte streg næsten plastisk, som hos Kirsten Ortwed. Og hos en, Claus Carstensen, er tegningen eller selve tegnet også en male-risikvariant.

Andre tegner for blot at kunne tegne – og gør det forunderligt fint, som Fie Norsker, Kristine Kemp, Lis Nogel, Jasper Sebastian Stürup og mange flere. Der er mange flere deltagere, der kunne nævnes for det gode, som de bidrager med. For der er, som det allerede er blevet mere end antydnet, ingen regler for, hvordan man kan tegne.

peter.michael.hornung@pol.dk